

N:o 46.

Kolmantena Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 16: 16–22.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: vähän ajan perästä ja ette näe minua, ja taas vähän ajan perästä te näette minun; sillä minä menen Isän tykö. Niin muutamat hänen opetuslapsistansa puhuivat keskenänsä: mitä se on, kuin hän sanoo meille: vähän ajan perästä, ja ette näe minua: ja taas vähän ajan perästä, ja te näette minun: ja, että minä menen Isän tykö? Niin he sanoivat: mitä se on kuin hän sanoo: vähän ajan perästä? Emme tiedä, mitä hän puhuu. Niin Jeesus ymmärsi, että he tahtoivat kysyä häneltä, ja sanoi heille: sitä te kysytte keskenänne, että minä sanoin: vähän ajan perästä, ja ette näe minua: ja taas vähän ajan perästä, ja te näette minun. Totisesti, totisesti sanon minä teille: teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee: te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne käännetään iloksi. Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu, sillä hänen hetkensä tuli: mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enää muista vaivaansa, ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Niin teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jälleensä nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään pidä teidän iloanne teiltä ottaman pois.

Tässä evankeliumissa saamme lukea, kuinka Herra lohduttaa ja rohkaisee lapsiansa, joita hän oli jälkeensä jättävä ja joita hänen kuolemansa ja myöskin heidän oma lankeemuksensa oli saattava tuskaan ja hätään. Samoin te näette, mikä syy evankelista Johanneksella on olla niin monisanainen, että hän neljään kertaan toistaa samaa sanaa, vaikka asian meidän mielestämme olisi vähemmälläkin sanoilla voinut ilmaista. Mutta tässä kuvataan meille ensiksi kristityn ihmisen olentoa ja toiseksi opetetaan, kuinka Kristuksen kärsiminen ja ylösouseminen voisi tulla meissä voimalliseksi.

Te huomaatte tässä Kristuksen ennustavan opetuslapsilleen, kuinka heidän piti murhtiman hänen poismenoaan. Mutta he ovat vielä niin yksinkertaisia ja oppimattomia, vieläpä niin murheissaankin hänen äskeisestä ehtoollispuheestaan, etteivät ollenkaan ymmärtäneet hänen sanojaan; ja kyllä-

pä onkin luonnolle liian suurta ja käsittämättöntä se, mitä Herra tässä puhuu. Sen vuoksi olikin tarpeellista, että he ensin saivat murhetta kokea ennenkuin pääsivät iloa maistamaan, kuten Kristus itse on meille antanut esimerkin, ettemme ilman ristiä voidulla kunniaan. Sentähden sanoo, hän Luukk. 24: 26 niille kahdelle, joiden kanssa hän vaelsi Emausta kohden: **Eikö Kristuksen näitä pitänyt kärsimän ja hänen kunniaansa käymän sisälle?** Jos nyt siis rakaitten opetuslasten piti iloita, niin täytyi heidän sitä ennen joutua suurta murhetta kokemaan. Mutta tämä ilo tuli heille Herralta Kristukselta, sillä evankeliumin mukaan on asianlaita se, että ulkona Kristuksesta ei mitään iloa ole, sekä ettei taas toisaalta sielä mitään surua ole, missä Kristus on, joka hyvästi käy selville tässä tekstissämme. Kun siis Kristus heiltä otettiin pois, joutuivat he suureen murheeseen.

Nämä sanat on Herra Kristus evanke-
liumissamme puhunut opetuslapsilleen eh-
toollisen jälkeen, ennen kuin hän otettiin
kiinni; ja näitä sanoja tahdomme tutkistella:

**Vähän ajan perästä ja ette näe mi-
nua; ja taas vähän ajan perästä, ja te
näette minun, sillä minä menen Isän ty-
kö.** Vähän ajan perästä, sanoo hän, te ette
näe minua, sillä minä vangitaan ja jätetään
kuoletettavaksi. Mutta sitä ei ole kauvan
kestävä. Ja tämän pienen ajan tulette te mu-
rehtimaan, mutta pysykää vaan lujasti mi-
nussa ja seuratkaa minua, kyllä se pian lop-
puu. Kolme päivää olen minä makaava hau-
dassa, jolloin maailma on iloitseva kuin oli-
si se voitolle päässyt, mutta te murehditte,
voivotatte ja itkette. Mutta vähän ajan pe-
rästä saatte nähdä minut, sillä minä menen
Isän tykö, se on: kolmantena päivänä olen
minä jälleen nouseva ylös, ja silloin on teil-
lä ilo oleva, **ikä kenenkään pidä ottaman
teiltä pois teidän iloanne.** Eikä se ole ole-
va ainoastaan kolmipäiväinen ilo, jommoi-
nen maailman ilo on, vaan ijankaikkinen
ilo. – Näin on evankelista Johannes käsittä-
nyt sangen kuvaavasti Kristuksen kuoleman
ja ylösnousemisen näihin Kristuksen sanoih-
in: **Vähän ajan perästä ja ette näe mi-
nua; ja taas vähän ajan perästä te näette
minun, sillä minä menen Isän tykö.**

Tässä on meillä nyt esimerkki, jota
meidän tulee tarkasti katsella ja sydämiim-
me painaa. Jos meillekin samoin tapahtuu
kuin apostolien aikana, että joudumme kär-
simykseen, tuskaan ja hätään, niin muista-
kaamme tätä, että vahvistuisimme ja iloitsi-
simme Kristuksen jälleen ylösnousemisesta.
Sen me nyt tiedämme tapahtuneeksi, mutta
opetuslapset eivät tienneet, kuinka hän oli
ylösnouseva tai mitä hän ylösnousemisel-
laan tarkoitti, jonka vuoksi he juuri olivat
kin suruissaan ja murheissaan. He kyllä luo-

livat saavansa hänet nähdä, mutta he eivät
ymmärtäneet, mitä se oli tai kuinka se oli
tapahtuva. Sentähden puhuivat he keske-
nänsä: **Mitä se on, kuin hän sanoo: vähän
ajan perästä? Emme tiedä, mitä hän pu-
huu.** Murhe ja toivottomuus oli siis niin ko-
konaan heidät vallannut, että he olivat aivan
epäilyksessä eivätkä tienneet, mitä hän tällä
puheella tarkoitti ja kuinka he jälleen saisi-
vat hänet nähdä.

Sentähden täytyy meidänkin saada tun-
tea tätä vähäistä aikaa, jota rakkaat opetus-
lapset ovat kokeneet, sillä tämä on kirjoitet-
tu meille esimerkiksi ja opetuksiksi, saa-
daksemme siitä lohdutusta ja parannusta.
Tulisipa meidän käyttää tätä puheenpartena-
kin, vieläpä saada tuntea ja kokeakin, jotta
aina sanoisimme: Jumala on meitä jonkun
aikaa lähellä, joksikin ajaksi hän katoa. Vä-
listä minä mietiskelen sitä, kuinka sana ei
ollenkaan tahdo minua liikuttaa eikä mi-
nuun sattua, vaan menee ohitseni enkä minä
ollenkaan siitä vaaria ota. Mutta tämä vä-
häinen aika on tarkkaan huomioon otettava,
jotta me silloin olisimme vahvat ja pysyväi-
set. Meidän käypi samoin kuin tässä opetus-
lasten; emmekä me voi muuta tehdä kuin
mitä tässä on kirjoitettu, samoin kuin eivät
hekään voineet toisin tehdä.

Ensimmäisen vähän ajan perästä, jota
hän tarkoittaa sanoessaan: **Vähän ajan pe-
rästä ja ette näe minua,** he kohta jälestä-
päin ymmärsivät nähdessään hänet vangitta-
van ja surmattavan. Mutta tuota toista pien-
tä aikaa: **Ja taas vähän ajan perästä te
näette minun,** he eivät voineet ymmärtää,
emmekä mekään voi sitä ymmärtää. Ja noi-
ta hänen sanojaan: **Sillä minä menen Isän
tykö,** saattoivat he vielä vähemmin ymmär-
tää. Samoin käy meidänkin. Vaikka me tie-
dämme ja kuulemme, että kiusaus, onnetto-
muus ja murhe ainoastaan vähän aikaa tule-

vat kestämaan, niin näemme kuitenkin aina asian toiseksi kuin uskomme. Silloin me epäilemme ja horjumme emmekä voi ollenkaan kohtaloomme tyytyä. Me kuulemme kyllä, me tiedämme hyvin, ettei sellaista kauvan ole kestävä, mutta kuinka tuo on tapahtuva, sitä emme voi ymmärtää yhtä vähän kuin opetuslapsetkaan tässä.

Mutta kun eivät sitä nyt ymmärtäneet, minkä vuoksi Kristus sitten heille sitä sanoo? Tai minkä tähden siitä on kirjoitettu? Sentähden, ettemme epäilisi, vaan pysyisimme lujasti sanassa, sillä hän sanoo totisesti asian näin olevan eikä toisin, näyttäköön se sitten miltä tahansa. Ja vaikka hetkeksi sanasta luovumme, emme silti saa sitä tykkänään heittää pois, vaan palata takaisin, sillä hän toteuttaa kyllä taasen sanansa; ja vaikka ei ihminen voikkaan uskoa, niin auttaa Jumala häntä kuitenkin. Sen hän taasen tekee ilman ihmisen järkeä, vapaata tahtoa ja avustamista. Sanoohan evankelistakin, etteivät opetuslapset ymmärtäneet niitä sanoja kuin Herra heille puhui; paljoa vähemmän olisivat he ymmärtäneet niitä seuraavia tekoja. Näin tykkänään tietämätön on vapaa tahto ja inhimillinen järki niissä asioissa, jotka kuuluvat sielujen autuuteen. Maalliset asiat voi vapaa tahto kyllä käsittää ja tietää, esimerkiksi kukon laulun kuulee ja ymmärtää järki hyvästi, mutta mikä Jumalan sanaa ja työtä on, siinä täytyy sen antautua vangiksi, koska se siinä ei osaa käyttäytyä eikä päästä tolkulle, vaikka luulee paljonkin siitä ymmärtävänsä. Tämä kirkkaus on liian hui-kaiseva ja se sokaisee sitä enemmän, mitä kauvemmin se loistaa.

Tämä on meille sangen sattuvasti kuvattu opetuslapsissa, jotka kuitenkin ison aikaa olivat olleet Herran parissa eivätkä kuitenkaan ymmärtäneet, mitä hän heille puhui. Tätä emme mekään opi ymmärtä-

mään muuten kuin omasta kokemuksestamme, jolloin sanomme: Tuon olen itse kokenut, tuota tuntenut, samoin on minunkin käynyt; silloin minä olin ahdistuksessa, mutta sitä ei kestänyt kauvan; silloin olin minä siinä ja siinä kiusauksessa, mutta Jumala auttoi minua siitä j. n. e.

Jospa tämän painaisimme sydämeemme, jospa hyvin kätkisimme sanan ja hädässä ja ahdistuksessa ollessamme muistaisimme, ettei sellaista kauvan kestä, niin olisi meillä pysyväisempää iloakin. Samoin kuin Kristuksella ja hänen valituillaan on ollut heidän vähäinen aikansa, samoin täytyy sinulla ja minulla olla kullakin oma pieni aikansa. Tosin ei Pilaatus ja Herodes tule sinua ristiinnaulitsemaan, mutta juuri sama perkele, joka heitä yllytti, on sinunkin vainoojasi liikkeelle paneva. Kun siis kärsimys sinun saavuttaa, niin ei sinun heti tule ajatella, kuinka siitä pääsisit. Jumala on kyllä ajallansa sinun siitä auttava, odota sinä vaan, sitä kestää ainoastaan vähän aikaa, hän ei jää tulematta.

Mutta älä sinä itse ajattele ristiä ja kärsimystä niskoillesi, kuten muutamat ovat tehneet, jotka ovat valinneet osakseen kuoleman ja vankihuoneen sanoen: Kristus meni mielellään kuolemaan, antautui mielellään kiinniotettavaksi ja hyljättäväksi; minä tahdon samoin tehdä hänelle. Ei suinkaan sitä tarvitse sinun tehdä, kyllä sinä muutenkin saat osasi rististä ja kärsimisestä; nuo hyväntahtoiset ihmiset eivät ole sitä ymmärtäneet. Matt. 26: 35 sanoivat rakkaat opetuslapsetkin **tahtovansa olla Kristuksen tykönä ja kuolla hänen kanssansa**, ja Joh. 13: 37 sanoi Pietari **ei tahtovansa Herraansa kieltää vaan panevansa henkensä hänen tähtensä**, mutta kuinkas lopulta kävi? Kristus meni yrttitarhaan, vapi-see ja värisee, vangitaan, tapetaan, mutta

Pietari juoksee matkoihinsa. Missä oli silloin Pietarin suuri luottamus, kerskaus ja rohkeus? Hän arveli Kristuksen ilomielin kuolevan ja tahtoi samoin tehdä perässään, mutta kaikkea muuta.

Näethän hyvästi, että tämä oli itsevalitua kärsimystä ja ristiä, joissa luulemme olevamme kestäviä. Mutta kun se hetki tulee, jota et koskaan ole odottanut, silloin et totisesti ole kestävä, ellei sinusta ole tullut uusi ihminen. Vanha aadami epäilee, ei kestä, eikä voikkaan kestä, sillä tässä käy vastoin sen mieltä ja aikeita ja pyrintöjä. Sen vuoksi täytyy sinulla olla oma pieni aikasi, jonka kuluessa sinun täytyy hiukan kärsiä. Kristus, näet, vetäytyy sinusta pois ja antaa sinun jäädä synnin, kuoleman ja helvetin valtaan; silloin ei voi sinun sydämesi saada aikaan omantuntosi rauhoittumista, tehköön se mitä ikänä tahansa, sillä Kristus on poikessa ja kuollunna. Silloin lauletaan sinulle tätä laulua: **Vähän ajan perästä, ja ette näe minua.** Minne silloin pakenet? Tuolla ei ole mitään lohdutusta, täällä ei mitään apua. Siinä istut nyt kiinni keskellä syntiä, keskellä kuolemaa ja keskellä helvettiä. Ellei nyt Kristus tulisi ilman mitään sinun ansiotasi, niin täytyisi sinun pysyä ijankaikkisesti tuossa tuskassa ja pelossa, kuten opetuslastenkin olisi käynyt, ellei Kristus olisi jälleen noussut ylös ja tullut eläväksi. Sen vuoksi oli tarpeellista, että hän jälleen nousi ylös kuolleista.

Tämmöistä täytyy nyt jokaisen saada kokea ja kärsiä joko täällä tai sitten kuolinvuoteella, kun hänen on aika lähteä. Mutta paljoa parempi on, että me sen täällä saamme kokea. Kun näet meidät kerran viskaataan tuleen evankeliumin tähden ja pidetään villiuskoisina, silloin tulemme hyvästi näkemään, mitä hyötyä siitä on. Ellei sydän ole silloin vahva, niin on meillä hukka kä-

sissä, ja silloin on meillä silmäin edessä kuoleman tuskat ja kauhut. Minne silloin pakenemme? Ellei silloin Kristus ole saapuvilla, vaan vetää kätensä pois, niin olemme kadotettuja. Mutta jos hän on lähellä ja auttaa meitä, niin kuolee kyllä liha, mutta sielulla ei ole mitään hätää, sillä se on Kristuksen huomassa, jossa se on hyvässä tallessa, eikä yksikään ole riistävä sitä hänen kädestään, Joh. 10: 28.

mutta tätä ei voida sanoilla saavuttaa, vaan siihen tarvitaan kokemusta. Autuas se, joka sen täällä kokee; hänelle ei totisesti ole kuolema sen perästä tuntuva katkeralta. Sangen vaarallista on, jos sellaista vasta kuolemassa täytyy oppia, nimittäin kuoleman kanssa kamppailemista ja kuoleman voittamista. Sentähden on ollut Jumalan suurta armoa ja laupeutta, että hän tämän on osoittanut pyhissä martyyreissä ja apostoleissa, joissa hän ensin on voittanut kuoleman, ja jotka sittemmin ovat tulleet rohkeiksi kärsimään kaikkea, mitä heille suinkin on voitu tehdä.

Tätä kaikkea kuvataan meille evankeliumissamme. Mutta koska opetuslapset eivät ymmärtäneet, mitä hän tarkoitti sanoiltaan **vähän ajan perästä**, ja koska hän havaitsi heidän tahtovan sitä häneltä kysellä, ryhtyy hän sitä heille selvillä sanoilla esittämään ja lausuu:

Totisesti, totisesti sanon minä teille: Teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee; te tulette murheelliseksi, mutta teidän murheenne kääntään iloksi. Tämä on puhuttu kaikille kristityille, sillä kristityillä pitää oleman kiusausta, tuskaa, hätää, vastoinkäymistä ja murhetta, tulkoon sitä sitten tavalla tai toisella. Sentähden hän ei nimitä tässä mitään kärsimystä, ei mitään erityistä ristiä, vaan sanoo yleensä: **Teidän pitää itkemän, parkuman ja**

murehtiman. Onhan kristityillä monenlaisia vaivoja: muutamat kärsivät vahinkoja tavarainsa puolesta, muutamat joutuvat taas maineensa puolesta häväistyksen ja pilkan alaisiksi, muutamia hukutetaan veteen, muutamia poltetaan, muutamia mestataan, yksi kuolee siten toinen täten, niin että kristitty aina saa olla valmis kestämään onnettomuutta ja vainoa, hätää ja vastoinkäymistä. Tämä on se ruoska, jolla heitä suomitetaan, eikä heillä täällä olekaan mitään parempaa odotettavissa. Tämä on se hovipuku, josta kristityt tunnetaan. Ken siis kristitty tahtoo olla, hän älköön hävetkö tätä hovipukua.

Miksi sitten Jumala näin menettelee ja jättää omansa näin vainottaviksi ja ahdistettaviksi? Sentähden, että hän tukeuttaisi ja painaisi alas vapaan tahdon, niin ettei ihminen etsisi apukeinoa sen työstä, vaan joutuisi ymmälle Jumalan töissä ja oppisi näin ainoastaan Jumalaan luottamaan ja uskaltamaan.

Kun siis näin käy, niin me emme suinkaan voi osaamme tyytyä emmekä sitä ymmärtää, ellei Kristus itse meitä herätä ja rohkaise ja ellei hänen ylösnousemisensa tule meissä väkeväksi ja kaikki omat työmme murene aivan tyhjäksi. Voimallisesti julistankin sen vuoksi tämä teksti, ettei ihminen kaikkine voimineen mitään ole. Näin kirotaan ja kukistetaan maahan kaikki, mitä hyvistä töistä on saarnattu ja mitä vast'edeskin niistä saarnattanee. Sillä paikkansa pitää: missä Kristus ei ole, siellä ei ole mitään. Kysy P. Pietarilta, millainen hänen mielensä oli, kun ei hänellä Kristusta ollut tykönänsä, ja mitä hyviä töitä hän silloin teki? Kristuksen hän kielsi ja kirosi. Tämöisiä hyviä töitä me teemme kun Kristus ei ole meissä. Tämän kaiken tarkoituksena on, että me tottuissimme ainoastaan Kristukseen

rakentamaan, emmekä turvaisi mihinkään muuhun luontokappaleeseen ei taivaassa eikä maan päällä. Ainoastaan hänen nimesseen me varjellaan ja tulemme autuaaksi eikä kenenkään muun, Ap. Tek. 4: 12 ja 10: 43.

Mutta tämän tähden pitää meidän paljon kärsimän ja, mikä kaikkein pahinta on, meidän täytyy kärsiä ei ainoastaan vahinkoa, vainoa ja kuolemaa, vaan vielä maailmankin pitää meidän suuresta vahingostamme ja onnettomuudestamme iloitseman. Onhan tämä kovin karvasta ja katkeraa. Mutta niin pitää käymän. Iloitkoon vaan maailma kurjuudestamme, mutta meillä on kuitenkin tämä lohduksena: **Heidän ilonsa ei pidä oleman pitkällinen ja meidän murheemme pitää kääntymän ijankaikkiseksi iloksi.** – Siitä antaa Herra meille kauniin vertauksen synnytystuskissa olevasta vaimosta, kun sanoo:

Koska vaino synnyttää, niin on hänellä kipu, sillä hänen hetkensä tuli; mutta koska hän on lapsen synnyttänyt, niin ei hän enään muista vaivaansa ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Tälläkin vertauksella hän osoittaa, että meidän työmme eivät ole minkään arvoisia. Näemmehän tässä, että vaikka kaikki vaimot auttaisivat tätä synnyttävä vaimoa, niin eivät he kuitenkaan saisi mitään aikoihin; tässä on vapaa tahto aivan voimaton eikä voi eikä taida mitään tehdä eikä neuvoa. Ei ole vaimon vallassa päästä lapsesta erilleen, vaan hän tuntee sen olevan Jumalan kädessä ja vallassa. Jos Jumala auttaa ja viakuttaa, silloin on asia autettu ja suoritettu, elli hän taasen auta, on kaikki menetettyä, vaikka koko maailma olisi saapuvilla auttamassa. Jumala antaa silloin vaimon nähdä omat voimansa ja kykynsä; ennen hypiskeli ja juoksenteli hän, oli hyvillä

mielin ja iloinen, mutta nyt näkee hän, kuinka Jumala kaikki tekee ja vaikuttaa. Tästä me nyt saamme oppia, että Jumala on meidän isämme, joka meitä auttaa ja saattaa ilmoille äitimmekin kohdusta.

Niinpä nyt siis Kristus sanoo opetuslapsilleen: Samoin käypi teidänkin. Vaimo on tässä siinä mielentilassa, että pelkää suurta vaaraa ja tietää kuitenkin sen ohessa, että kaikki tekeminen on Jumalan kädessä. Jumalaan hän turvaa, hänen huomaansa hän heittäytyy, ja Jumala auttaakin häntä suorittaen sen työn, joka koko maailmalle olisi mahdollon. Vaimo ei ajattele muuta kuin tuota tulevata pientä hetkeä, jonka ohi menetyä ilo on jälleen tuleva, ja hän ajattelee näin sydämessään: Nyt on tosin paha aika käsissä, mutta sen jälkeen tulee parempi. Tällaisella ajatuksella rohkaisee hän mieltänsä ja sydäntänsä. Näin on teidänkin käypä tuskan ja vastoinkäymisen hetken teitä kohdatessa ja syntyessänne uusiksi ihmisiksi; pysykää silloin vaan alallanne ja antakaa Jumalan tehdä teissä työtänsä, hän on sen kyllä tekevä ilman mitään teidän apuanne.

Tämä vertaus vaimosta sotii ankarasti ja voimallisesti vapaata tahtoa vastaan, joka siis on aivan tehoton ja voimaton niissä asioissa, jotka koskevat sielujemme auttuutta. Evankeliumimme osoittaa selvästi, että Jumalan voimaa ja armoa tässä tarvitaan ja että vapaa tahto tässä on aivan liian heikko ja vähäpätöinen. Mutta me olemme evankeliumin sijalle rakennelleet omia säätyjämme ja asetuksiamme ja tahtoneet näiden kautta päästä synnistä, kuolemasta, helvetistä ja kaikesta onnettomuudesta vapaiksi ja niiden kautta vihdoin autuaiksikin tulla. Kaukana siitä.

Te näette tässä esimerkissä: Kun ihminen on syntyvä, täytyy äidin ensin olla kuolemassa, se on: hänen täytyy pitää itseänsä

ikäänkuin jo kuolleena ja ajatella olevansa jo menoteillä. Samoin pitää meidän kanssa käymän. Jos tahdomme tulla hurskaiksi, niin täytyy meidän ensin olla kuolemassa ja epäillä kaikista omista töistämme eikä ajatellakaan tehdä mitään sen hyväksi. Siinä ei auta mikään munkkeus, ei pappeus, ei mitkään työt, vaan pysy sinä alallasi ja anna Jumalan itsessäsi vaikuttaa tahtonsa mukaan; hän on sen hyvin toimittava, anna hänen vaan vaikuttaa. Me emme siihen mitään tee, kuin että ajoittain tunnemme kuoleman ja helvetin, jonka jumalattomatkin hyvin tuntevat kuitenkin uskomatta Jumalan olevan saapuvilla ja tahtovan heitä auttaa. Eihän vaimokaan tässä asiassa muuta toimita, kuin että tuntee kipua, tuskaa ja hätää voimatta itse auttaa siitä itseään.

Mutta lapsen synnytettyään ei äiti enään muista tuskiaan eikä kipujaan, vaan hänestä tuntuu ikäänkuin olisi hän uudestaan eläväksi tullut. Ennen ei hän olisi voinut ajatella, että murheen ja kivun niin pian piti loppuman. Niin juuri on meidänkin laitamme ollessamme synnin, kuoleman ja helvetin kiusauksissa, olemme silloin ikäänkuin kuolleita, jopa olemme keskelläkin kuolemaa ja Kristus on meidät jättänyt, on hetkeksi poistunut luotamme; silloin olemme suuressa tuskassa emmekä voi itseämme auttaa. Mutta kun Kristus jälleen palaa ja ilmoittaa itsensä meille, silloin täytyy sydämemme riemulla, vaikka koko maailma asettuisi meitä vastaan.

Tätä ei kukaan muu ymmärrä, kuin joka kerran on ollut kuoleman kourissa. Ken kerran on kuolemasta pelastettu, hän ei voi muuta kuin iloita, ei niin ymmärtäen, ettei sama ihminen voisi uudestaan langeta ja ajoittain käydä murheelliseksi, vaan siten, että niin kauvan kuin ihmisellä tämmöinen ilo on, niin ei hän välitä mistään eikä pel-

kääkään mitään, olkoon sitten mitkä vaarat hyvänsä häntä uhkaamassa. Tämä ilo saattaa kyllä kadota, jos esimerkiksi lankean uudestaan syntiin, jolloin pelkään rapisevankin lehden ääntä, 3 Moos. 26: 36. Minkä tähden? Sentähden, että Kristus hetkeksi on poistunut luotani ja jättänyt minut. Mutta minä en saa epäillä, sen pitää palaaman. Tässä tilassa en minä saa ruveta paavin perässä pyörimään enkä hakemaan apua omista töistäni, vaan minun pitää pysymän hiljaa ja odottaman, kunnes Kristus tulee takaisin; hän on poissa ainoastaan vähän aikaa. Kun hän jälleen luo silmänsä sydämeen ja sille ilmestyy, silloin on siellä taasen riemu, ja silloin voin minä kestää kaikkea onnettomuutta ja peljätystä.

Tämä kaikki on sen vuoksi puhuttu ja kirjoitettu, että me tuntisimme heikkoutemme ja kykenemättömyytemme ja että meidän työmme on aivan turhaa ja arvotonta. Ja tämä ilo on meidän kerran kuoltuamme oleva puuttumaton ja ijankaikkinen, mutta tässä elämässä on se murheella sekoitettu, sillä nyt lankeen minä, nousen kohta jälleen ylös enkä voi olla ijankaikkinen, koska olen lihaa ja verta. Sentähden sanoo Kristus opetuslapsillensa:

Niin teillä on myös nyt murhe; mutta minä tahdon teitä jälleen nähdä, ja teidän sydämenne on iloitseva, ja ei kenenkään pidä teitä tiedän iloanne ottaman pois. Tätä kaikkea on David Ps. 30: 2–8 sangen mestarillisesti ja kauniisti kuvannut sanoessaan: **Minä ylistän sinua, Herra, sillä sinä olet korottanut minua; et myös salli iloita viholliseni minusta. Herra minun Jumalani, koska minä huusin sinua, niin sinä teit minun terveeksi. Herra, sinä veit minun sieluni ulos helvetistä; sinä olet minun elävänä pitänyt, niitten mennessä kuoppaan. Pyhät veisatkaat kiitos-**

ta Herralle, ja kiittäkää hänen pyhytensä muistoksi. Sillä hänen vihansa viipyy silmänräpäyksen, ja hän ihastuu elämästä; ehtoolla on itku, mutta aamulla ilo. Mutta minä sanoin myötäkäymisessäni: en minä ikänä kukisteta. Sillä sinä Herra olet hyvässä tahdossas minun vuoreni vahvistanut, mutta koska sinä kasvot peitit, niin minä hämmästyin.

Missä on nyt se mies, joka äsken sanoi: **En minä ikänä kukisteta?** Vieläpä hän sanoo: **Kuin sinä hyvässä tahdossas minun vuoreni vahvistit,** silloin sanoin minä näin: **Mutta koska sinä kasvot peitit, niin minä hämmästyin,** ja minä kaaduin. Jos Kristus aina olisi luonamme, niin uskoisin kyllä, ettei meidän ikänä tarvitsisi peljätä; mutta kun hän ajaksi poistuu meistä, täytyy meidän välistä peljätä itseämmekin.

Tässä psalmissa on meille sattuvasti kuvattu, mitkä ovat hyvän omantunnon tunto-merkit. Tässähän pitää David koko maailman vesipisaran arvoisena eikä pelkää sitä ensinkään, vaikka se vielä raivoisi ja riehuisikin häntä vastaan, sillä hänellä on Herra puolellansa, joka on hänen vuorensa vahvistanut. Mutta kun hän lankesi ja Herra häneltä kasvonsa peitti, silloin hän peljästyi, silloin oli sydän, rohkeus ja vuori matkassaan. Silloin pelkäsi hän rapisevaa lehteäkin, **hän,** joka ennen ei peljännyt koko maailmaa, kuten hän Ps. 23: 4 sanoo Herralle: **vaikka minä vaeltaisin pimiässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahuutta, etkäs olet kanssani; sinun vitsas ja sauvas minun tukevat,** ja Ps. 3: 7: **En minä pelkää kymmentä tuhatta kansoista, jotka minua piirittävät.** Ja siellä ja täällä luetaan psalmeissa paljon lauseita, jotka kaikki osoittavat, kuinka oikean hyvän omantunnon laita on; nimittäin: kun Jumala on sen luona, on se rohkea ja uljas, mutta kun hän

sen tyköä poistuu, pelkää se kohta ja vapi-see.

Silloin vasta oikein tunnetaan, mitä nämä Kristuksen sanat tarkoittavat: **Minä menen Isän tykö.** Ennen ei sitä kukaan tiennyt, eivät opetuslapsetkaan. Mutta tällainen on nyt asian meno. Minun täytyy kuolla, sanoo Kristus, ja teidän pitää myös kuolla. Pietari tahtoi vanhaa aadamiansa noudattaen kuolla Herransa kanssa, mutta tavoitti mahdotonta, ja me kaikki tahdomme muka Kristuksen kanssa kuolla, kuten muutkin opetuslapset sanoivat tahtovansa mennä hänen kanssansa kuolemaan, Matt. 26: 35. Mutta kaiken tämmöisen uljuuden täytyy meissä kukistua; sinun täytyy saada kokea sitä vähää aikaa, jona Kristus ei ole sinun luonasi eikä kuole kanssasi, ja jolloin sinä et voi itseäsi auttaa, aivan kuin ei synnytystuskissa viruva vaimokaan. Kun näin tapahtuu, silloin tuet sinä Isän tykö, se on: Jumala täyttää sinut voimallaan ja tekee sinusta uuden ihmisen, joka sittemmin ei enään pelkää itseään, ja jonka meno jo täällä alhaallakin on taivahissa, kuten P. Paavali Filipp. 3: 20 sanoo; ja tämä alkaa täällä uskossa. Sil-

loin vasta tulet sinä rohkeaksi ja uljaaksi ja yhdyt Profeetan sanoihin psalmissa: **En minä pelkää kymmentä tuhatta kansoista; ja vaikka minä vaeltaisin pimiässä laak-sossa, en minä pelkäisi mitään paha.** Miksi et? Siksi, että olet tullut Isän tykö. Kuka taasen voi Jumalan kaikkivaltiaisuuden kukistaa? Ei kukaan. Katsos nyt? Ei kenkään voi sinulle mitään tehdä eikä kukaan voi sinua mitenkään vahingoittaa.

Mutta tätä ei kukaan muu ymmärrä, kuin joka sitä on kokenut. Jos olet ollut kuolemassa ja siitä päässyt, sanot sinä näin: Minä olin kuolemassa, ja ellei Jumala olisi minua siitä pelastanut, niin olisin ijankaikkisesti siinä pysynyt. Tästä puhuu koko kolmaskymmenes psalmi, jota kehoitan sinua tutkimaan ja tarkasti ajattelemaan.

Tässä on nyt sinulla hedelmä Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemisesta ja esimerkki siitä, kuinka vapaa tahto ja kaikki järjen johtopäätökset ovat aivan kelvottomia autuutta koskevissa asioissa. Suokoon Jumala armon, että mekin sen käsittäisimme ja sen jälkeen ojentuisimme. Amen.